

Samuel Bohl   Matthaeus Marci

Disputatio Quinta Pro Ministerio Sensus In Scriptura Sacra Ex Accentibus

Rostochi[i]: Kilius, 1637

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn73970219X>

Druck   Freier Zugang

Vest.: J. Babacis. D. p. I.
H. Jüngius, D. p. II.
P. Hermannides, D. p. III.
J. Krenn, D. p. IV.
M. Marci, D. p. V.
P. Wregius, D. p. VI.

L. Bohl.

R. U. Theol. 1636.
1637.

Contenta:

- (1) J. Bohl: Prooemium
(2) J. Michaelis: Disp. I.
(3) H. Jürgens: Disp. II.
(4) P. Hermannides: Disp. III.
Pro ministerio 1637
(5) D. Kinamus: Disp. IV.
Pro ministerio 1636
(6) A. Marci: Disp. V.
Pro ministerio 1637
(7) P. Wregius: Disp. VI.
Pro ministerio 1637

DISPUTATIO QUINTA
**PRO MINI-
STERIO SENSUS IN
SCRIPTURA SACRA.**
EX
ACCENTIBUS

Quam

D. O. M. A.

PRÆSIDE

M. SAMUELE BOHL,

Gryphenberg. Pomer.

In Academia Rostochiensis examinandam

publicè proponit

MATTHÆUS MARCI

Colbergens. Pomeran.

Habebitur in Auditorio majori ad diem 18. Martij

horæ antemeridianæ.

ROSTOCHJ,

Literis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. XXXVII.

1637

VIRIS

*Amplissimis, Consultissimis, rerum multi-
plici usu Clarissimis, omniq. virutum genere
Eminentissimis,*

Dn. JACOBO Steinmann/

**Regiæ Præfecturæ Steinbürg Dire-
ctori gravissimo, laudatissimo,**

Dn. HEINRICO Steinmann/

**Capitaneo dignissimo, & Præfectu-
ræ Heiligenstädt Administratori
fidelissimo.**

**Dominis, Fautoribus, Evergetis, &
Promotoribus plurimum hono-
randis.**

**In perennem debitæ observantiæ &
gratitudinis testificationem
suiq; commendationem.**

**Disputationem hanc submisit inscribis
offert & consecrat**

**MATTHÆUS MARCI,
Colberg. Pomeranus.**

I.

IN primâ viâ scrutinij Scripturæ Sacrae ex Accentibus duas jam habui disputationes, in quibus certas Regulas proposui, quas pro infallibilibus habui, & adhuc habeo. Dico enim in tali posito semper talem constructionem taliter in Scripturâ Sacrâ accentuari. Videntur tamen nihilominus multa occurrere, quæ prædictis regulis aduersentur, volui ergo ego in hac præsentî disputatione omnia illa dubia & proponere & solvere, & rationem diversitatis demonstrare. Et dum in prædicto scrutinio versor, indies magis magisque confirmor, adeo ut & in hac viâ in futurâ disputatione, si mîhi daturus rationem etiam mîi minorum ministrorum, & quomodo & illi veræ constructioni inserviant, imo in eam excipientes, non verear exordiri modum positus vocum in prædicta conditione.

2. Impresensiarum autem ego monstrabo loca Scripturæ Sacrae, quæ nobis supra videbantur contrariari, non debuisse habere ante Athnach zakephkaton, sed pertinere ad viâ eâ scrutinij in qua Athnach sine zakephkaton & alijs Regibus stare debet. Quam viam nudam dicam, eò quod in eâ nulli ambulant Reges, quamvis calcetur à Ducibus. Eo ipso ergo, dum doceo, quomodo exempla contraria de necessitate debuerint contrariari, propono simul veram rationem viâ nudæ, cujus peregrinantes mihi examinandi sunt TANTUM in hac disputatione.

3. Nolo ergo mihi hic opponi Rhebia unum vel duplex ante Athnach, unum cum duplici zakephkaton ante Athnach, non duplex cum duplici zakephkaton, siue misceatur, siue seorsim ponatur, non duplex zakephkaton ante Athnach, multo minus triplex, idque mixtum eum Rhebia &c: Ex quo consecrarium est, multo minus obflare nobis Sagolta cum suo zarka. Nam hæc omnia non

ut exceptiones, sed ut specialem viam constituentia accipimus. Hinc secundam viam scrutinij constituet nobis Rhebia unum ante Athnach, tertiam Rhebia unum & unum zakephkaton ante Athnach, quintam unum Rhebia & duo zakephkaton ante Athnach, & sic consequenter; nam Regum erit nobis delectus, duces sequuntur, ministri trahantur.

4. Verum ut ad praesens institutum redeam, hic monstrabo, quomodo Exempla quae superioribus Regulis videntur contrariari, debuerint de necessitate calcare viam nudam, & ita non potuerit nec debuerit ibidem ante Athnach esse zakephkaton, ut dum hac tracto, simul via nuda quasi ab aliud quid agente proponatur.

5. Dico, Faciunt viam Regiam tō zakephkaton soli nudam & rusticam, 1. Diversitas termini 2. Negatio comitatus tiphcha 3. lubricositas viae, quam fugit zakephkaton.

6. Liceat secundum primo loco sumere & explicare. Cum dico, quod negatio comitatus Tiphcha causa sit, quod zakephkaton ante Athnach stare nequeat, notandum est hoc principium: *Quod nunquam possit venire zakephkaton ante Athnach ita ut non simul inter Athnach & zakephkaton veniat tiphcha*, e.g. quando Zach. 14. Regnum Messiae & praedictio Evangelij totum orbem occupans praedicitur, ita legitur inter alia vers. 10. יסוב כל הארץ בערבה / מגבע לרמון נגב ירושלים. Proponitur nobis talis versus qui pertinet ad regulam nostram dictam circumstantiarum, unde cum in ירושלים sit Zakephkaton, in ירושלים verò Athnach necessario debuit esse in ירושלים tiphcha, cuius tiphcha in tali positu auctoritas & regimen se etiam ad conditionem servilem demittit, stat enim inter Regem & Imperatorem Dux ministris orbis, quid superbiret? Alia exempla pratero, & illorum loco dico: *Nullum dari locum in tota scriptura Sacra dicta prosa, in quo sit zakephkaton ante Athnach & non simul tiphcha*; quo ipso facile omnia loca allego.

7. Jam progredior & dico, quod certae dentur conditiones vocum quae non admittunt tiphcha, unde consecrarium est, si non admittunt tiphcha, nec decenti loco stare potest zakephkaton; addo & hoc, quod saepe Vox inter Athnach & zakephkaton in totum deficiat,

deficiat, unde eò citius zakephkaton locum suum negat, utriusq; exempl. Zach. 2. v. 10: רָנִי וְשִׂמְחִי בְּתִצִּיּוֹן Hic vi regula mææ vox שִׂמְחִי debet habere zakephkaton. At cum בְּתִצִּיּוֹן vox monosyllaba respuat tiphcha ideoq; שִׂמְחִי necessario debuit insigniri Tiphcha & viâ repræsentare nudam S c Jobi i v. 8. יָעַן הַשֶּׁטֶן אֶת יְהוָה Hic vox יְהוָה habere debebat, vigore regulæ de Vav conversivo repetito, zakephkaton, at cum nulla vox intercedat quæ possit ferre tiphcha, ideo vox, quæ nata erat ad ferendum regem, fert ducem.

8. Non agam jam de illa ratione, quando prima vox simul habet Athnach, ut Esdr. 2. v. 35. הַכְּהֵנִים v. 40. הַמְּשָׁרְרִים v. 41. חֲנַת יָנִים 1. Chr. 4. v. 34. וְגֹאֲלֵם 2. Sam. 2. v. 2. וַיֹּאמֶר Ezech. 10. v. 15. לְאַתְּנֵיכֶם Nehem. 7. v. 39. הַכְּהֵנִים &c: quævis ad nudam viam pertinere videatur, convenientiorem enim ei tractationi asseruari locum in demonstratione, quinam versus biblici debeant habere Athnach, qui non. Sed in puncto defectus vocum duo propono genera, alterum quando tantum duæ voces occurrunt, & præcedentibus regulis accentuatio earum subjacere videtur, alterum quando plures congeruntur, ita ut vox nata ad zakephkaton, ob immediatè subsequens Athnach, ex defectu vocis aptæ ad portandum tiphcha, consequenter tiphchanda sit.

9. Duæ voces subjacent nostris Regulis (i.) quatenus faciunt nomen Genitivatum e. g. Num. 2. v. 7. מִשָּׁה וְכֹהֵלֶן Esai. 23 v. 1. מִשָּׁה צֹר Esai. 21. v. 11. מִשָּׁה דֹמָה quo analogicè etiam refertur מִשָּׁה מְדַבֵּר יָם Esai. 21. v. 1. 1. Chron. 1. v. 8. בְּנֵיחָם sic eodem cap. v. 15. בְּנֵי עֶשָׂו v. 36. בְּנֵי אֶלְיָצָר &c. cap. 2. v. 7. וּבְנֵי כְרִמִּי Nah. 1. v. 1. מִשָּׁה אֲנִינֹה &c.

10. Quatenus sunt in regulâ de exordio elogi, vel dicti e. g. Jerem. 18. v. 12. וַיֹּאמְרוּ נֹאשׁ quod exemplum non pertinere ad regulam de isto sequente Accusativo testatur versio Lutheri. Aber sie sprechen / da wird nichts aus. Huc analogicè etiam refertur Ruth. 3. v. 9. וַיֹּאמֶר מִדָּת

11. 3. Quatenus sunt in regulâ de Vav conversivo sequente, conversivo e. g. 1. Sam. 2. v. 1. וַיִּקַּם וַיִּלֶּךְ Genes. 14. v. 19. וַיִּמְרְחוּ וַיִּכְרֹו Gen. 49. v. 23. וַיִּתְּבַרְכְּהוּ וַיֹּאמֶר

12. In summâ, quævis etiam alia sit regula; Quando duæ tantum

tam voces ad Athnach numerantur, nunquam potest ante Athnach stare zakephkaton, sed ejus loco solet sumi tiphcha, cujus rei exempla, ne chartam perdam, lectori ex lectione Scripturæ committo.

13. Alterum genus in puncto defectus vocum est, cum quidem plures dantur voces, verum ea ita sunt affecta, ut ad zakephkaton constituendum concurrant, adeo ut nihilominus inter Zakephkaton & Athnach locus tiphcha ex defectu vocis non relinquatur. Facillima hæc est regula, & ex præcedentibus principiis fluit, si enim non datur subjectum non dabitur etiam accidens, si non datur vox, non dabitur tiphcha vocis, & consequenter Zakephkaton in tiphcha migrabit e.g. Gen. 40. v. 6. וַיִּבְרָא אֱלֹהִים יוֹסֵף בֶּקֶר. Hic vi regulæ de tempore ab actionibus temporis seu zakephkaton distinguendo, vox יוֹסֵף habere debebat Zakephkaton, et cum in בֶּקֶר immediatè sequatur Athnach, & ex defectu vocis cujusdam intermediæ locus præcludatur tiphcha, necessariò יוֹסֵף habet tiphcha confer Num. 2. v. 9. וַיִּגְדָּה יִרְמְיָהוּ. Esa. 5. 16. וַיִּגְדָּה יִרְמְיָהוּ. Sic in eadem oratione quæ est secunda Esaiana v. 17. Genes. 21. 4. וַיִּגְדָּה יִרְמְיָהוּ. Esa. 14. 18. כָּל-מַלְכֵי. Jerem. 21. 18. וַיִּגְדָּה. Hos. 2. v. 6. לֵךְ &c. Quæ omnia confuse propono, non assignatis iis certis regulis suprà propositis, cum indifferenter ubivis verum sit & maneat, quod in his exemplis inclusi, & pro his loquatur communis sensus.

14. Quare progredior, & quod magis necessarium est & expecti debet, monstrabo quomodo etiam in altero inciso, quod dicitur incisum Athnach, etiamsi subjectum sit, quod ferre possit, tiphcha videatur, ramen tiphcha respiciatur, & consequenter nec zakephkaton vi regularum superiorum ante Athnach locum sortiri possit.

15. Fit illud in Monosyllabis nudis. Monosyllabum enim inter vocem Athnachatam & zakephkatontandam non accipit tiphcha, & consequenter vox præcedens zakephkatontanda est tiphchanda. Exempla congerenda sunt, & primum quidem ex regulis

regulâ propositionis repetita, cujus quàm variâ sint species non
 oscitans Lector facile deprehender. Agam autem ut eas, cum po-
 situm in hac viâ monstravero, simul omnes bono & distincto or-
 dine exhibeam. Primo loco assumo. Num 14. 9. כרע שכב
 כארי וכל ברא מ יקנין Quæ verba Bileami concordant cum
 Verbis Jacobi Genes. 49. v. 9. Quæritur, cur cum tempus in duo-
 bus incisis reperatur, non etiam vox וכל ברא habeat zakephka-
 ton? Resp. Quia sequitur Monosyllabum מי impatiens ferre
 tiphcha Deut. 10. v. 21. הוא Jerem. 13. 15. שמעי Esai. 22. v. 9.
 Genes. 4. 9 ואת בקעי Genes. 43. 20. ויאמר cap. 42. 10.
 ויאמר ויאמר c. 27. 24. ויאמר c. 37. 27. ויאמר
 Exod. 6. 29. וירכר יחיה Num. 20. 20. ויאמר דא
 Ruth. 4. v. 8. ויאמר הגואל Judic. 18. 6. ויאמר להם
 1. Sam. 10. v. 14. ויאמר 2. Sam. 1. 8. ויאמר
 2. Sam. 3. 12. וישלח Esai. 38. 22. ויאמר הזקיהו Qui versus præ-
 bet exemplum constantiæ & fidei Hiskia. Nam cum Esaias in
 signum certissimæ reconvalescentiæ juberet ulceri Hiskia im-
 poni massam ficus, dicit: Quid signum? Nam majus erit signum
 si intravero domum Domini. Ah quam magnum signum reconva-
 lescentiæ meæ est, si intravero DEI mei ædes, majus enim hoc est,
 quam si multas massas ficuum ulceribus meis imponerem. Esai. 45.
 v. 10. ויאמר Jerem. 16. v. 14. לכן הנה Ezech. 12. v. 11. ויאמר
 1. Reg. 1. v. 5. ויאמר העם Josu. 24. 21. ויאמר רגביא
 Nehem. 2. v. 11. ויאמר רגביא Chron. 15. v. 1. ויאמר
 Num. 24. v. 12. ויאמר Lev. 21. v. 38. ויאמר Lev. 25. v. 34. ויאמר
 Exod. 9. v. 32. ויאמר Esai. 19. v. 14. ויאמר Nehem. 6. v. 62.
 1. Sam. 25. v. 22. ויאמר Levit. 27. v. 33. ויאמר
 Lev. 19. v. 13. ויאמר Esai. 42. v. 2. ויאמר Jerem. 9. v. 19.
 Habac. 1. v. 2. ויאמר Esai. 26. v. 4.
 Deut. 14. v. 10. ויאמר Lament. 1. v. 6. ויאמר

16. Studio exempla hæc confuse proposui, quia generaliter hæc
 obtinere deprehendo, & principium non tam esse in sensu quam in
 dictione, si sensum sumas pro variatione sensus, ut infra dicetur.
 Mira.

Mirabitur autem quispiam non immerito, & causam hujus rei scrutans: oculi omni dubio quæret, an non detur monosyllabum, quo talio respectu habere possit tiphcha? Respondetur; Maxime potest habere tiphcha, etiam sub nostris regulis. Sicut Jos. 24. v. 31. כל ימי יהושע. At de his non est quæstio, sed num Monosyllabum solum inter vocem Athnachataim & zakephkaton tandem habeat tiphcha? Absolutè illud negari vix poterit. Verum hiccinè ambiguitas, regularum imperfectio? Minime, sed certitudo, cum etiam Monosyllaba ob sensum se ipsa qua si negantia tiphcha assumere coguntur.

17. Videmus autem id fieri, accentu in tertia syllaba vocis simplicis extra ה articulare & dagesch characteristicum, non debilitatum ut in regula circumstantiarum loci. 1. Sam. 31. v. 10. וישימוהו על הרגבה. Sic etiam vers. 8. עליו בית עשתרות. Efa. 57. v. 7. על הרגבה. Et mirum est, etiam Monosyllaba hæc ita esse affecta ut proximè ad bisyllaba accedant, vel ex iis descendant, unde quietem imprimis præferre solent. Jerem. 9. v. 21. כי עליה. 1. Reg. 1. v. 1. והמלך באבימים.

18. Sic aliàs legimus Efa. 41. v. 14. תולעת יעקב. ubi monosyllabum מת insignitur תִּפְּחָה & consequenter vox יעקב זֶה zakephkaton Levit. 8. v. 22. ויקרב. ואלה. Genes. 10. v. 5. א ל המלאים.

19. Ex regulâ circumstantiarum הלא Efa. 43. v. 19. הנני הלא תדעוהו. Exemplum regulæ suppeditant.

20. Ex regulâ Nominativi sequentis incisi Efa. 49. v. 20. בני שכריך. ויאמר.

21. Sic e contra ex regulâ Nominativi præcedentis incisi 2. Sam. 19. v. 10. במלחמה. ויאבשלו.

22. Imo ut promiscuè ex regulis meis exempla depromam vide. Exod. 27. v. 19. לכל כלי. &c. cap. 35. v. 3. תבערו. Levit. 7. v. 16. בכל משבתיכם. reg. idem est, quod supra Gen. 50. v. 23. וירא. Cantic. 1. v. 5. שחורה. בתוך. אור נגדו. 2. Sam. 1. v. 25. בנות ירושלים. כי כח. Efa. 24. v. 12. הכול המלחמה העמים.

23. Cum

27. Cum autem supra de accentu in tertiâ syllaba diximus, excludere volumus expresse ה articulare, nam extra illud debent constitui tres syllabæ. Hinc econtra non valet Genes. 9. v. 20. ויהי נח איש האדמה nam per ה completur numerus. Sic 1. Chron. 14. v. 5. ויצא ה.ר. הארצות 1. Sam. 19. v. 12. בכל הגוים ה.ר. והיינו 1. Sam. 8. v. 20. בעד החלון ה.ר. וחרר 2 Sam. 24. v. 5. את היכין ה.ר. ויעברו quamvis etiam in illo exemplo lubricitas viæ prætendi possit. Sic, ut initium versus omittam, & exemplum regulæ proponam, legimus 1. Reg. 2. v. 35. על הנצבים 1. Reg. 4. v. 5. על הנצבים ex duplici principio imperfecta exempla, sic Dan. 1. v. 11. אל המדצר itidem dupliciter imperfectum. Sic אל הנביאים Jerem. 26. v. 16 אל האלהים Exod. 19. v. 3. אל הכוכב Levit. 9. v. 7. על המזבח Levit. 1. v. 7. על המשכן Num. 9. v. 20. על האבנים 2 Sam. 8. v. 32 על החגות 2 Sam. 9. v. 20 על הנשים Exod. 35. v. 20. אתהשבת Exod. 31. v. 16. &c.

æ sunt, quæ jam ob oculos versantur, exhibebo tale scrutinium absolutum, quod non exceptionibus sive ratione veniat deformatum, sicut hodiè fit in alijs rebus, ubi multa ut indissolubilia & accuratâ ratione destituta & proponuntur, & acceptantur.

26. Dico ergo tiphcha aliquando poni, aliquando extra superiores regulas non poni, & illud quidem ob constituendum discrimen aliquod inflexionis & significationis. Sic legimus Esi. 43. 14. **קָרוֹשׁ יִשְׂרָאֵל** *ubi קרוש* vi regularum supra traditarum debebat habere tiphcha, & consequenter **זָקֵפְהָטוֹן** Zakephkaton; at ob monosyllabum id fieri non posse diceretur, nisi sequeretur accentus in tertia syllaba extra articulare & dagesch characteristicum. Respondeo ergo & dico **קָרוֹשׁ** hic non habere tiphcha ad discrimen constituendum, nam reliquos casus, inter alios modos distinguendi à Vocativo, etiam hoc caractere distinctos esse animadverto. Ad vitium enim typographicum hic recurrere prohibet versus repetitus Esa. 48. v. 17. Ubi itidem **קָרוֹשׁ יִשְׂרָאֵל** munachatum & athnachatum terminum constituunt, & exempla similia. 1. Chron. 5. v. 3. **בְּנֵי רֶאֱחֵן** Num. 31. v. 42. **בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** Num. 26. v. 5. **בְּכֹר יִשְׂרָאֵל** quamvis & hoc duplici laborare videatur infirmitate, Genes. 25. v. 12. **בְּנֵי אַבְרָהָם** Dico de his omnibus quod non habeant tiphcha, ad distinguendum casus reliquos à Vocativo. Obscura videtur hac ratio, præsertim cum in hac primâ viâ scrutinij forsan exempla in copiâ non suppetant, quamvis in subsequenibus viis satis magnâ copiâ se se ingerent. Respond. Ergo imprimis tiphcha vitari, nisi aliæ sublevantes causæ interveniant, in regula de subjecto determinando. Exemplū autem apodicticum proponam, quod veritatem reliquorum satis superq; confirmabit, idq; ex Cantico canticorum, ne longius secedam. In illo libro conféro, vers. 8. c. 5. & v. 4. c. 8. cum v. 5. c. 1. Priores duo versus continent hæc verba **הַשְׁכַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת שְׁחִירָה אֲנִי וְנָאִוָּה** alter cum his collatus ita sonat **בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם** Hic vi regularum nostrarum utroq; **בְּנוֹת** erat tiphchandū, præcedens vero hoc consequenter zakephkatontandum; tantum autem in capite primo id obtinere videmus, at non in reliquis. Resp. In capite primo est Vocativus, qui ex naturâ rei majorem distinctionem requirit, quam, quem reliqua duo loca exhibent, Accusativus per Appositionem quasi personæ additus,

ditus. Hinc in primo capite: Nigra sum & formosa ô filia Ierusalem.
Hanc notam non observavit Sebastianus Munsterus in edit. Figur.
139. qui vertit *adjuro vos filia Ierusalem*. Optimè autem Divus
Lutherus in c. 8. observasse videtur. *Sch beschwere euch Töchter*
Ierusalem. Vos filias Ierusalem ego adjuro. Ex hoc principio Jud.
20. v. 7. *ישראל כלכם בני ישראל* non ita verti debet. Ecce om-
nes vos ô filij Israel, date consilium. Sed ecce omnes vos estis filij
Israel. *Ihr seyd alle Israeliten*. Sic econtra Esa. 41. v. 14 *פחדו*
ישראל Lutherus rectissime vertit. *Ihr arme Hanffe Israel*. Satis
autem jejune versio Tremellij: nam *Jacobi* dicit & *Israelitarum* si
hoc esset verum, *יפקב* non debuisset habere *zakephkaton*, sed
tiphcha, ut taceam aliâ. Ita perfectæ dantur Versiones, sine cogni-
tione accentuum, scilicet! Quamvis autem non multum importet
hoc in loco, in progressu tamen scrutinij patebit, quantum alibi in
tali & simili casu valeat tale quid. Ergo hoc non ex syllabis, sed &
sensu fuit judicandum, cujus rei exemplum etiam in bisyllabis, si
hujus loci ea essent, adduci posset.

27. Talis species distinctionis constituendæ ex sensu videtur et-
iam occurrere in collatione Eccl. 11. v. 2. & Gen. 10. v. 51. In illo scri-
ptum legitur *איש ללשנו וגם רשמונו* in hoc *איש ללשנו*. Quamvis primo
hic recurri queat ad simplicitatem *איש*, quod plane rationem dis-
syllabæ dictionis quasi sortiri nequeat, itidemq; prætendi *רשמונו*
fieri trisyllabū per accedens *ו*, cum particulæ illæ non essentia-
les illud simpliciter præstare non queant. In *איש ללשנו* autem esse
diversam rationem cum antea sub *ו* fuerit vocalis perfecta, quæ
nunquam fuit in *רשמונו*, cujus ratio adhuc habeatur. Tamen si si-
mul sensum respiciamus deprehendimus unum *ו* in *איש ללשנו* esse
qualitativum, alterum in *רשמונו* esse quantitativū. Præsumitur
ergo, cum Spiritus S. non tam apertè etiam distinctionis rationem
suggererit, *tiphchæ* omissionem illud indigitare. At confirmabun-
tur hæc in illis incisis, & in hac & in sequentibus scrutinii nostri viis
& conditionibus. At nec sic omnino omnè dubitandi ansam præ-
eissam esse multi arguent, cū extra datas rationes sæpe monosyllabū,
etiam si sequantur accentus in tertiâ syllabâ, deprehendatur habere
nō modo Munach, imo etiâ plane nullū accentū, sed cogi per Mac-
caph sub unum accentum tonicum sequentis vocis. Sic est. At & il-
lud resolutum esse puto, quando Monosyllabū supra determinabā.
Ex quo confectarium est, monosyllab. *א* & *ע*, tanto privilegio
per se non gaudere. Hinc 2. Sam. 17. v. 1. *אב שלום יי ואמר*
אב שלום

אל ברוך וואמר Sam 10 8 33 וואמר וואמר וואמר
אל הזקנים וואמר Deut 22 6 16 וואמר וואמר וואמר
אל אברהם Gen 18 6 וואמר וואמר וואמר
על מלכותו וותחוק 2 Chron 18 29 וותחוק וותחוק

28. Si obijcias 2. Sam. 2. v. 3. וואמר וואמר וואמר
16. v. 2. וואמר וואמר וואמר
Siautem magnū robur adscribamus וואמר וואמר וואמר
Gen. 47. v. 3. וואמר וואמר וואמר
communem, juxta quam miseris illudere non licet, cum abjectis
fima vox hac cogatur, alias contra principia linguæ sanctæ
quieti tradere, præcedente vocali parva, unde non tiphchâ, imo ne
Munach ministro ejusdem dignum censeri videmus.

29. Agnoscendum etiam videtur in hac theoria quoddam
וואמר וואמר וואמר, quod ita dico, non quasi sit, sed quia ita videtur,
alias enim positus sententiarum & vocum inversionem talem re-
quirit Genes. 18. 7. וואמר וואמר וואמר
Verum si posteriùs dixisset Scriptura, notanter valde fuisset
textus sensus immutatus, quare hoc exemplum simul commo-
de refero ad viâ lubricitatem, de qua infra.

30. Hic satis resoluta esse puta omnia, ut ad ea & optimara-
tionē reduci queat Exod. 22. v. 27. וואמר וואמר וואמר
de quo forsan in sensus discrimine denuo infra erit aliquid
dicendum & Deut. 14. v. 27. וואמר וואמר וואמר
Si alia dubia forsan occurrerint, ea tam hic quam in lubricitate
viâ altero modo impossibilitatis zakephkaton enucleata inuenies.

31. Huc usq; de monosyllaborum impotentia & potentia sus-
cipiendi tiphcha, jam accingo me ad enodationem, monosylla-
borum repetitorum: Deprehendimus enim aliquando in hac pri-
mâ viâ scrutinij in tali sensu quem nostris regulis subjacere dixi-
mus, inter Athnach, & locum competentem zakephkaton duas
occurrere voces monosyllabicas quas aliquando videmus non
admittere tiphcha, aliquando vero idem omnino postulare. Ut
ergo ad constitutionem certitudinis regularis deveniam dico.
*Nec voces dua Monosyllabice possunt habere tiphcha, & con-
sequenter præcedens vox insig nienda Zakephkatō tiphcha ac-
cipere debet.* e. g. In oratione quarta Esaiana legimus וואמר וואמר וואמר
Hac est sententia decreta super totam
ter-

terram. Ubi vi regularum nostrarum supra traditarum היעצה
habere debebat zakephkaton, at hic habet tiphcha, Ratio, quia
duo Monosyllaba non habere possunt tiphcha Genes. 24. v. 13.
בתוך בנותח .r. ועפרון .r. עלעין חמים .r. חנה .r.
1. Samuel. 2. v. 17. ונתנה .r. את פנוניה .r. Esa. 11. v. 8. ושעשע .r.
Genes. 25. v. 10. בכלה קדשה .r. לא ידעו .r. עלהרפתן
מה זאת .r. ויאמר .r. Gen. 3. v. 13. מאתבני חת .r. השנה
Gen. 33. v. 8. ויאמר .r. וישלחב .r. ויאמר .r. עשית
Dent. 21. אל בניישראל .r. ויאמר .r. Num. 30. v. 1. לא כן אבי
Gen. 2. ויאמר .r. Ruth. 2. v. 12. אל תדן כחן .r. והכאתה .r.
אל בני ישראל .r. ויאמר .r. 10. v. 3. אל דות כלחיה
מר לימר .r. חנה .r. 17. כיסר לראות .r. וירא .r. Exod. 3. v. 4
על .r. וישמו .r. Num. 6. v. 27. על פי יהוה .r. ופקדו .r. Num. 3. v. 16
רמות עם רב .r. קול .r. Esa. 13. v. 4. בני ישראל

32. Ergone duo monosyllaba nunquam admittunt tiphcha?
Maxime; pro ratione naturæ suæ & ministerij sensus, ita ut si for-
san in absentia punctorum vox videri posset ambigua, modo ac-
centus adsint, evadat clarissima & facillima. Unde videas in colla-
tione exemplorum inferiorum cum superioribus miram simili-
tudinem apparentem.

33. Deo ergo: *Duorum Monosyllaborum unum admittit
tiphcha quando regimen administrat nomen Genitivatum*
Exod. 29. v. 45. וישכנתי .r. Et habitabo .r. בני ישראל .r.
in medio filiorum Israel, ubi regimen ducit nomen Genitivatum.
Huc analogice etiam refero Kohel. 3. v. 5. עת להשליך .r.
והביתם .r. & tempus colligendi lapides, q. d. tempus
collectionis lapidum; quamvis oppositio hic maximum munus,
ut in subsequenribus disputationibus demonstrabo præ se ferre
videatur. Jerem. 1. v. 16. ודברתי .r. על כל רעתם .r. Exod. 20. v. 34
על ראש החטאת .r. וסמך .r. על ארון העדת .r. ונתת
וסמך יד .r. על ראש הפרים .r. וידליהו .r. Num. 8. v. 12
כל ימי חייו .r. לא יתיצב .r. 10. v. 1. על ראש העלה .r.
וידליהו .r. Num. 14. v. 6. איש כפר אכלו .r. וידלקטו .r. Exod. 16. v. 1
זכר רגלים בן .r. ויהינתן .r. 4. v. 4. כל בני ישראל .r.
וירציק .r. האלהים ארון את .r. ונגד שהים .r. Sam. 5. v. 1
על שני סוסין .r. וקצף .r. Gen. 40. v. 2. על ראש אהרון
ואת כל .r. ואת כל .r. Num. 3. v. 10. עם פרי מגדים .r. שלחיד .r. 12. v. 1
סירתם

ויבססו יסודותיהם ויבססו יסודותיהם
 כית איש וימנו והלכו Job 16:3 ככל גדול ישראל
 כח עיר רדיר והיה 2 Sam 6:6 מרתחום לבה הלא
 2 Chron 5:8 על מקים הארון והיה Quae Exempla satis dilu-
 cide probant quod proposui. Quæritur autem, annon etiam con-
 tra hæc exempla alia loca adduci queant, in quibus similis Vocum
 positus dissimilem deprehendatur habere accentuationem? Resp.
 Non potest non eadem esse & manere accentuum consecutio eo-
 dem existente & manente positu, nisi lubricitas viæ primum inci-
 sum turbet, vel æquivocatio in sensu sit tollenda. Sic conféro 1. Sā.
 5. v. 1. cum Exod. 30. v. 27. ואת כל כרוי ואת כל הארזים
 Hic similis videtur esse positus, sicut ibi ואת כל הארזים ita hic constituit vocē
 primam, sicuti ibi substantivum facit secundum vocabulum, ita &
 hic, quod ducit regimen, finem ibi Genitivus, ita & hic. Videmus
 tamen in Samuele vocem ואת tiphchari, non autem ita in secundo
 libro Moysi. Respondeo autem, diversam esse in sensu rationem;
 Nam ואת per se cum suo Nomine Genitivato non tanta pollet au-
 thoritate quanta עץ & alia majores, nisi extrinsecus sensus ei robur
 addat. Nam quod supra de monosyllabis monui, habere eas partim
 rationem quasi bisyllabarum vocum, id hic repeti posset, nisi magis
 operæ pretium esset notare augmentum roboris, quod in ואת di-
 co esse additionem in sensu: Quæ pertinent e.g. Et Philistæi capie-
 bant arcam Domini, si accurate explicare velles: Philistæi capie-
 bant pertinentia arcae Domini, id est, omnia quæ ad arcam perti-
 nebant. Nam præsumitur, ipsos non solam arcam abstulisse, sed
 etiam Jhr Gerethe. Sic Gen. 19. v. 25. Dominus subvertebat civi-
 tates illas & omnem planitiem, id est, omnia quæ ad illam plani-
 tiem pertinebant, die andern Städte/ mit allem was zu dem Gebie-
 re gehörte. Hinc dicitur, non tantum, וישיב הערים, sed, quod
 mirum est, etiam צמח הארמה Sic merito omnia pertinentia pla-
 nitiei eversa esse dixeris, & quidem terræ germinibus non salvatis;
 Unde forsan in hunc usq; diem planities illa subversa manet, nec
 proventu suos beat incolas. Sic Num. 31. v. 10. Combusserunt filij
 Israel civitates & omnes arces, i. e. quæ ad arces pertinebant, Et hoc
 de necessitate erat; nā bellum illud contra Midionitas erat נקמה
 34. Non autem quadrant alia exempla, nisi robur monosylla-
 ba indatur, e.g. Exod. 30. Et omnia vasa ejus, non quæ ad vasa per-
 tinebant,

36. E.

36. Et sic etiam explicavi, quomodo duplex Monosyllabum & sit aptum, item ineptum ad ferendum tiphcha. Jam superest, quomodo triplex Monosyllabum se se habeat in hoc casu, e. g. quando Ezech. 2. v. 5. dicitur **וְהָיָה אִם יִשְׁמְעוּ אָמָר יְהוָה כִּי יִחְדְּרוּ כִי** ubi **כִּי**, **יִחְדְּרוּ**, **כִּי** tria constituunt Monosyllaba, de quarto, quod Athnach fert, nihil dicam. Superest quomodo nomen aliud, extra Monosyllabum constitutum, mihi dictum Genitivatum non ferat tiphcha e. g. **וְיִרְאֵה עֹקֶב פְּנֵי יֶכֶן**, & quomodo ferat, qualis sensus sit quando tiphchetur, & qualis sensus sit quando non tiphchetur, & quænam subsit ratio Grammatica. Superest, quomodo etiam extra constructionem & regimen tale nihilominus multæ voces tiphcha respuant, quod sane ut rationem accentuationis jam taceam, multa simul habet in sensu abscondita, quæ felicissime his cognitis & erui & resolvi possunt. Hæc omnia pertinent ad negationem tiphcha, & consequenter privationem loci zakephkaton: & cum ea hic proponi nequeant, in statim subsequenti disputatione proponentur, ubi simul reliqui modi supra monstrati elucidabuntur, ita ut hic tantum egisse dicar id, ut via præparetur ad solvenda dubia in primâ viâ orta, ad monstrandum modos solvendi, & in specie ad modum qui consistit in negatione subiecti ferentis tiphcha, & in negatione aptitudinis subiecti.

COROLLARIA.

Quæritur 1. A quonam accentuario Scripturæ Sacra sit inventa? R. Ab eo qui nunquam in constructione Scripturæ Sacra errasse convictus est.

2. Num necessarium sit huic scrutinio præponere disputationes de antiquitate Accentuum? R. Minimè. Sufficit enim scire, nunquam non sensui unice vero eos inservire. Concedam enim disputanti, hodie viventem Pontificem Romanum eos invenisse, Cardinalem autem quendam textui addidisse, modo probare queam, signa eos esse unice vera constructionis, ut Magistralibus distinctionibus & disputationibus ansa præscindatur.

105(0)90

vinebant, nam hæc erant jam dum pertinentia altari
 quare pertinentius pertinentia in hoc loco vocare
 tus S. De iis quæ in tertiam vocē Monosyllabam deli-
 gendum est, unde hic Num. 31. v. 20. כלי עץ וכלי
 35. Deinde duo Monosyllaba etiam ante Athnach a-
 tiphcha, & revera accipiunt cum verum actum distingue-
 Hoc fit in Imperativis e. g. Exod. 8. v. 1. ויאמר ר. ה
 quod reperitur e. g. v. 1. & alias invenitur e. 10. v. 1. E
 לך שב מצרים. In talibus enim distinguendi modi
 guntur Verbum à Nomine, & Nomen includens Verb
 terminato vel determinante. Ubi in specie Pronom
 stin&tionē reborantia solent adhiberi; unde e contra
 item כי & c. tiphcha respuere solent, quando non di-
 nu& constructioni inserviunt. Sic Esa. 2. v. 11. עני
 אנשי. Et alibi. Esa. 40. v. 1. ורועה הרועה. Genes
 שם חסידות. Num. 16. v. 4. ואתכם. 3
 ואתכם. 3. Jud. 17. v. 5. ואתכם. 3
 ואתכם. 3. Ezech. 6. v. 10. ואתכם. 3
 ואתכם. 3. Sam. 19. v. 20. ואתכם. 3
 ואתכם. 3. Qui locus, enim jam obli-
 cidam, videtur esse ambiguus. Posset enim ex senten-
 stis Chaldaici, ut & Rabbi Davidis Kimchij explicari
 timeat te & Rex Gentium? nam tuum est solum regnum, ti-
 gnare. Ego si litem vellem movere Judæis eum locum
 Qui non reverentur te O Rex Gentium? nam tibi ipsi con-
 semper manes similis, nullis subjaces mutationibus. Eam
 extra contextum suadere etiam videtur Vox ואת
 potest 2. persona Mascul. Præteriti. Verum ut ut sit
 lutionis veræ consistit in cognitione Ducum & Mi-
 eo quod riphcha immedia e præcedat Athnach, cum
 potuisset esse in כִּי & לך munach. Quare & mi-
 tionem & ministerium sensus, antequam ab hac viâ
 dam, in subsequentibus disputationibus demonstrabi-
 tum vocum, quantum in hac prima viâ licet. Et cur
 bia ex Regis zakephkaton amissione orta, ob chartæ
 solvere nequeam, differam resolutionem subsequenti
 diate hanc excipientem disputationem.

the scale towards document

14.5 15.0 15.5 16.0
 C1 B1 A1 C2 B2 A2 B5 A5 A20 18 17 16 11
 Patch Reference numbers on UTI
 Image Engineering Scan Reference Chart T2263 Serial No. 092